

А ШТА ЈЕ ИЗА ЉУБИШЊЕ

Радозналост је, кажу, не врлина, но мана
још од прамајке Еве и њених јабука гњилих,
а ја ту ману стекох од првих дјечачких дана
на Гнијелом Брду, на коме се испилих.

Љубишња – прва тајна, све тамо иза Шула,
за коју сваке вечери уморно Сунце се склиза,
палила моју машту и знатижеље чула,
одмах ме црвић грицка: Боже, шта ли је иза?

А од малена схватих да у свом маленом мјесту
не могу открити тајне због којих вриједи мријет,
са пет година кришом кренух на чајничку цесту
с намјером јасном и чврстом: одох у бијели свијет.

Тада не бјеше пуно кола по нашој цади,
пошта за Чајниче, балванаш препун јапије,
путарске циваре нађох, и гурах их у нади
да ће се преда мном отварати свјетске капије.

Али не потраја дуго мој први соло рели
до иза оног дола гдје за Брњицу сврће,
назор ме кући одвели људи који ме срели,
тако мој први домет осташе Мале Крће.

Но, то не бијаше пораз, већ само мали предах,
јесам се исплако добро, али не поколебо,
и са још већим жаром или Чемерно гледах
или ту црту којом Љубишња глође небо.

* * *

Од тад сам по свијету многе клисове ђељо,
и са много прашине пенцетирао стопе,
ал те се често сјетим, Љубишњо, давна жељо,
и сњегова твојих што се о Петровдану топе.

За многе котаре свјетске ја сам чепао торине,
од оног заноса дјечјег на души остале стрије,
кад год се Љубишње сјетим, у тугу душа порине
што ни дан – данас не знам шта се иза ње крије.